

ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΕΚΤΟΣ

1883

[ΙΟΥΛΙΟΣ — ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ]

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΞΟΝ ΑΡΙΘ.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6. — ΔΒΔΕΜ. ΦΡ. 8

ΑΘΗΝΗΣ

Γ. ΚΑΣΔΟΝΗΣ, ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γραφείον της 'Εστίας: 'Επί της Λεωφόρου Πανεπιστημίου, 89.

1883

ἙΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΣΤ'

Συνδρομή ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι γρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γρ. 20 - Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ
Γαλλοῦσα, Γερμανίας, Ἰταλίας καὶ Ἰνδίας ἑξαμηνίως - Γραφεῖον Διεθ. Ἐπιγρ. Ἑλλάδος, Πανεπιστημίου 29, 27 Νοεμβρίου 1888

Ἐγκαινίζων τὰς ἑσπερινὰς ἐπιλήδας τοῦ Σολλόγου «Παρασσώ» κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὁ κ. Γεώργιος Παράσχος ἀνέγνω ἐκ τῆς ὑπ' αὐτοῦ γινομένης ὁραίας μεταφράσεως τῆς «Ἰλιάδος» τοῦ Ὁμήρου μέρος τῆς ῥαψωδίας Η' καὶ τὸν ἐν τῇ ἐκπομπῇ Ζ περιπαθὴ ἀποχωρισμὸν τοῦ «Ἰκτορος καὶ τῆς Ἰνδρομάχης». Ἡ «Ἑστία», παρασχοῦσα πᾶσι τοῖς ἀναγνώσταις αὐτῆς καλλισταὺς ἀπαρχὰς τῆς μεταφράσεως τοῦ κ. Παράσχου, πιστεύει ὅτι εὐάριστον καὶ νῦν παρέχει αὐτοῖς ἀνάγνωσμα δημοσιεύσαντα μέρος τοῦ ἐν τῇ «Παρασσῶ» ἀναγνωσθέντος ἀποσπάσματος, ἐν ᾧ περιγράφεται ἡ πᾶλη τοῦ Διομήδους πρὸς τὸν θεὸν Ἄρην, καὶ ὅπερ, καίτοι ὅλως ἀνεπεξέργαστον ἔτι, εὐμενῶς παρεχώρησεν ἡμῖν ὁ ποιητὴς, ἐπιφυλασσόμενος ἐν ἀναθεώρησιν κατέκρινε τὸ ἔργον του. Σ.τ.Δ.

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ὑΠΟ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

ΕΚ ΤΗΣ ΡΑΨΩΔΙΑΣ Η'.

[Ἀριστεία Διομήδους].

Ἐν τούτοις δὲ ἡ Ἀθηνα, ἡ τοῦ Διὸς θυγάτηρ,
Εἰς τοῦ πατρὸς τῆς τὰς αὐλὰς ἐξέχυσεν ὡς κύμα
Τὸ πέπλον, ὅπερ ὕφανε μὲ τὰς ἰδίας χεῖρας
Τοῦ ἀθανάτου τῆς πατρὸς τὸν θώρακα ἐνδύθη,
Κ' εἰς μάχην πολυδάκρυτον ἐξώπλιζε τὸ σῶμα.
Ἐπὶ τῶν θυμῶν ἔβαλε τὴν κροσσωτὴν αἰγίδα,
Ἦν πανταχόθεν ἡ φυγὴ φρικώδης περιστρέφει.
Εἰς ἣν ἡ Ἔρις, ἡ Ἰσχύς, ἡ Δίωξις βρυχᾶται,
Καὶ τῆς Γοργούς ἡ κεφαλὴ, τὴν ὄψιν ἀπαισία,
Τέρας Διὸς, τοὺς ὄφεις τῆς ἐδῶ κ' ἐκεῖ σαλεύει.

Καὶ κράνος εἰς τὴν κεφαλὴν
Ἄσπερωπόν, μὲ τέσσαρας ἐφόρεσε θυσαύους,
Ποῦ ἤρκει τάξεων πολλῶν ὀπλίτας ἐν σκεπάσῃ.
Ἀνέβ' εἰς τ' ἄρμα τὸ ταχὺ κ' ἀνεστηλώθ' εἰς δόρυ
Βαρύ, μέγαλον, στιβαρόν, ποῦ φάλαγγας κρημνίζει.
Ἡρώων ἡ θεογενῆς ὅταν θυμώσῃ κέρη.

Ἡ Ἥρα τότε ἐμάστιξε μετὰ σπουδῆς τοὺς ἵππους,
Καὶ τοῦρανοῦ ἠνοίχθησαν αἱ πύλαι μοναχαί των,
Ἄς εἰς τὸν μέγαν οὐρανὸν ἐφύλαττον αἱ Ὠραι,
Καὶ πότε κάτω ἔγερον, πότ' ἔκλειον τὸ νέφος.
Ἐκειθεν τοὺς οἰστρομανεῖς ἐδιφρηλάτουν ἵππους.
Εὐρήκαν τὸν Κρονίωνα μακρὰν τῶν ἀθανάτων,
Κατὰ τὴν ἄκραν μένοντα τοῦ πολυκρήνου Ὄρου.
Ἡ χιονόστηθος θεὰ ἐκράτησε τὸ ἄρμα,
Καὶ τὸν μέγαλον Ἄνακτα ἠρώτησεν εἰπαῖσα.

«Ζεῦ πάτερ, πᾶς ἀφ' αἰφώνωνται τοῦ Ἄρεος αἱ πράξεις;
» Ποῖους ἐδῶ δὲν ἐφθίμεις καὶ πόσους τῶν Ἀργείων
» Ἀδίως; Χολοπαῖά ἐμὲ, καὶ ἦσυχτοι ἐκεῖνοι,
» Ἡ Κύπρις καὶ ὁ θαυμαστός Ἀπόλλων, καμαρώνουν.
» Μὲ τὸν παράφρονά, μ' αὐτὸν ποῦ νόμον δὲν γνωρίζει.
» Ζεῦ πάτερ, θὰ μὲ ὀργισθῆς ἐὰν τὸν Ἄρην τώρα
» Σκληρὰ παιδεύσω, καὶ μακρὰν τῆς μάχης ἀποστείλω;»
Καὶ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὴν ὁ Νεφέληγρέτης

«Ἐμπρός· τὴν λαφυραγωγὸν ἀπόστειλέ του Κόρην,
 »Ὅπου συνήθως ἀλγεῖνὰ μαθήματα τὸν δίδει».
 Εἶπε, καὶ δὲν ἀπειθήσεν ἡ Ἥρα ἡ λευκόχειρ·
 Ἐμάστιξε τοὺς ἵππους τῆς, κ' ἐθύθησαν ἐκεῖνοι
 Ἐν μέσῳ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ὀργίζοντες τὸ χάος.
 Ὅπως οὖν φθάν' εἰς τὸ κενὸν τὸ βλέμμα τοῦ ἀνθρώπου,
 Ὅπότεν ἀπὸ σκοπιᾶς τὸν πάντων ἀτενίζῃ,
 Τοσοῦτον καὶ τὸ πῆδημα τῶν ὑψαυγένων ἵππων!
 Ὡς δὲ εἰς Τροίαν ἐφθασαν, παρὰ τὰς ὄχθας, ὅπου
 Τὰ ῥεθρα μὲ τὸν Σάκμανδρον ἐνάει ὁ Σάμῳσις,
 Τοὺς ἵππους ἐσταμάτησεν ἡ Ἥρα ἡ λευκόχειρ,
 Τοὺς ἔλυσε καὶ μὲ πολὺν ἐκάλυψεν ἀέρα.
 Ἐαυτοὺς ἀμβρόσιον βρακὴν ἐβλάστησαν αἰ ὄχθαι.
 Αἰ δὲ θεαί, ὡς μὲ δειλῶν περιστερίων πτήσιν
 Ἐπέτων, ἀνυπόμονοι νὰ σώσουν τοὺς Ἀργεῖους.
 Ὡς ἐφθασαν ὅπου πολλοὶ καὶ γαῦροι ἐπυκνοῦντο
 Ὀπλίται, περὶ τὴν ἰσχύ' τοῦ ἱππικοῦ Τυδείδου
 Συσπειρωμένοι, ὄμοιοι μὲ λέοντας ἀγρίους,
 Ἡ κούρων τέκνα, ὧν μικρὰ ἢ δύνανται δὲν εἶναι·
 Ἐν μέσῳ τούτων ἡ καλὴ ἀνέκραξε Θεότις,
 Μὲ τὴν μορφήν τοῦ Στέντορος φανείσα· ἡ φωνὴ του
 Καλλιῆνη, ὡς πεντήκοντα πολεμιστῶν ἐβρόντα.
 «Αἰδῶς, Ἀργεῖοι! ἀνάνδρα, καμπαρωμένα πλήθη!
 »Ἐπ' ὅσον εἰς τὸν πόλεμον ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπέτα,
 »Ποτὲ οἱ Τρῶες ἔμπροσθεν τῶν Δαϊδανίων θόλων
 »Δὲν ἤλθον' εἰς τῆς λόγχης του ἐπάγονον τὴν θεάν'
 »Τώρα, μακρὰν τῆς πόλεως, ἐστὰ πλαϊνάσας κτυποῦνται».
 Εἶπεν αὐτὰ κ' ἐσάλευσε πᾶν στῆθος καὶ καρδίαν.
 Ἡ δὲ γλαυκόφθαλμος θεὰ ἐστράφ' εἰς τὸν Τυδείδην·
 Τὸν ἦυρεν εἰς τοὺς ἵππους του καὶ τ' ἄρματα πλησίον
 Μονήρη, ἐλαφρόνοντα τὸ τραῦμα τοῦ Πανδάρου·
 Τὸν κατεπόνει ὁ ἰθρῶς ὑπὸ τὸν τσαμῶνα
 τῆς κυκλικῆς ἀσπίδος του, κ' ἐβάρυνεν ἡ χεὶρ του.
 Αὐτὸν ὑψόνων, ἐλαφρὰ ἐσφύγγιζε τὸ αἷμα.
 Τὸν δίφρον τότε ἐπέψαυσε ἡ Ἀθηναῖα καὶ εἶπεν·
 «Ὀλίγον, οἴμοι, ὁ υἱὸς ἀξίζει τὸν πατέρα!
 »Μικρὸς τὸ σῶμα ὁ Τυδεὺς, πλὴν στρατιώτης ἦτο.
 »Ματαίως δὲν τὸν ἀφίνα ἐγὼ νὰ κινδυνεύσῃ,
 »Ὅπότεν ἤλθεν ἄγγελος εἰς Θήβας, καὶ ματαίως
 »Τὸν εἶπα εἰς τ' ἀνάκτορα μὲ ὄλους νὰ συμφάγῃ,
 »Χωρὶς ν' ἀνάψῃ κ' ἐκραγῇ ἐν μέσῳ τῶσαν μόνως.
 »Αὐτὸς, ἀλύγιστος ψυχῇ ὡς πάντοτ', ἐπροκάλει
 »Ἐνα πρὸς ἕνα τοὺς ἐχθροὺς, καὶ ὄλους τῶν ἐνίκῃ
 »Λαμπρῶς· τοιαύτη σύμμαχος κ' ἐπίκουρός σου ἦμην.
 »Τώρα, ὦ τώρα, σὲ φρουρῶ ἐγὼ καὶ παραστέλω·
 »Μὲ πλήρες θάρρος σὲ καλῶ τοὺς Τρῶας νὰ πρὸςβάλῃς,
 »Πλὴν ἢ τῆς μάχης ὁ χειρὸς σοῦ ἔλυσε τὰ μέλη,
 »Ἡ φόβος ἀκαρδὸς—ἀρκεῖ, δὲν εἶσαι τοῦ Τυδεῶς
 »Σὺ τέκνον' αἷμα τοῦ καλοῦ δὲν εἶσαι πολεμάρχου.»
 Καὶ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὴν ὁ κραταιὸς Τυδείδης·
 «ὦ, σὲ γνωρίζω, θαυμαστὴ τοῦ Αἰγιδίου κόρη,
 »Καὶ σ' ἐξηγοῦμαι· τίποτε δὲν ἔχω νὰ σὲ κρύψω.
 »Οὐδὲ δειλὴ ἀναίσιμος μὲ σφίγγει, οὔτε κόπος·
 »Ἄλλ' ἐνθυμῶμαι καὶ τηρῶ καλῶς τὰς ἐντολάς σου.
 »Μὲ τοὺς λοιποὺς δὲν μ' ἀφίνες θεοὺς οὐδὲ μακρόθεν
 »Νὰ μετρηθῶ· ἀλλ' ἢ χρυσῆ, μὲ εἶπες, Ἀφροδίτη
 »Ἄν πλησιάσῃ, κτύπα τὴν μὲ τὸ βερὺ σου δόρυ.

»Ἐκ τούτου σταματῶ κ' ἐγὼ, κ' εἰς τοὺς λοιποὺς Ἀργεῖους
 »Νὰ μένουσιν εἶπα, κ' εὐσταθεῖς ἐδῶ νὰ συνοικοῦνται.
 »Τὸν Ἄρην βλέπω ἀντικρὺ· μὰς πολέμει ἐκεῖνος.»
 Καὶ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὸν ἡ κραταιὰ Γλυκοῦπις·
 «ὦ, μὴ φοβῆσαι τοῦ λοιποῦ, Τυδείδη πεφιλμένη,
 »Οὐδὲ τὸν Ἄρην σου αὐτὸν, οὐδὲ θεὸν κἀνένα.
 »Ἐδῶ· τοιαύτη σύμμαχος κ' ἐπίκουρός σου εἰμαι.
 »Πλὴν ἔλα· σπράξ' ἐπάνω του τοὺς μονωνόχους ἵππους,
 »Κ' ἐγγύθεν κτύπα· τὸν θρασὺν αὐτὸν μὴ συλλογεῖσαι,
 »Τ' ἀχρεῖτον, τ' ἀλλοπρόσβαλλον κακόν· τὸν μανιώδη...
 »Ὀλίγον πρὶν καὶ εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τὴν Ἥραν εἶπεν,
 »Ἐγθρός τῶν Τρῶων, σύμμαχος νὰ σπεύσῃ τῶν Ἀργεῖων·
 »Τοὺς Τρῶας ἤδη βοηθεῖ καὶ λησμονεῖ τὰ πάντα.»
 Εἶπε, καὶ μὲ τὰς χεῖρας τῆς ἀπόθησ' ἐκ τῶν ἵππων
 Τὸν Σθέμελον, κ' ἐν ἀκαρεῖ ἐπήδησεν ἐκεῖνος.
 Ἀνέβη τότε ἡ θεὰ παράφορος πλησίον
 Τοῦ Διομήδους, καὶ βωβῶ ἐγάγγυσε ὁ ἄζων·
 Φρικτὴν θεὰν καὶ φοβερὴν ἐσήκονεν ὀπίτιν.
 Τὴν μάστιγα, τοὺς χαλινούς ἢ Ἀθηναῖα ἐπῆρε,
 Κ' εὐθὺς κατὰ τοῦ Ἄρεως ἠκόντισε τοὺς ἵππους.
 Ἐκεῖνος τὸν Περίφαντα ἐποδοπάτει τότε,
 Τοῦ Ὀχησίου τὴν χαρὰν, τῶν Αἰτωλῶν τὸ κλέος.
 Μ' αὐτὸν ἐλύσσα· κ' ἡ Παλλὰς ἐπέτα μὲ τὸ κράνος
 Τοῦ Ἄδου, ὁ ἀκάρκτος μὴ τὴν γνωρίσῃ Ἄρης.
 Ὡς εἶδεν ὁ αἰμοχαρὴς θεὸς τὸν Διομήδην,
 Ἀφῆκε τὸν πελώριον Περίφαντα νὰ κείται
 Ὅπου βαρὺν τὸν ἔπλωσε νεκρὸν, καὶ λυσσαλέος
 Ἐμπρός εἰς τὸν ἵπποκρῆ εὐρέθη Διομήδην.
 Ὅπότεν δὲ ῥιπτόμενοι σχεδὸν εἰς χεῖρας ἦσαν,
 Ὁ Ἄρης πρῶτος ἔσυρεν ἐπάνω τῶν ἠνίων
 Καὶ τοῦ ζυγοῦ, μακρόν, νεκρὸν νὰ τὸν σωρεύσῃ·
 Τὸ δόρυ ὅμως ἡ θεὰ παρέτρεψε βιαίως
 Μακρὰν τοῦ δίφρου, κ' ἔπεσεν ἐπὶ τῆς γῆς χαμένον.
 Ἐρρίφθη τότε δεύτερος ὁ φοβερός Τυδείδης
 Τὴν λόγχην σείων ἡ Παλλὰς τὴν ὄθησ' ἐξ ὀπίσω
 Πρὸς τῆς λαγῶνος τὸ κενὸν κ' ἐπέρασε τὴν μίτραν.
 Ἐκεῖ τὸν ἦυρε κ' ἔσχισε τὴν σάρακα του, τὸ δόρυ
 Ὅπισω σύρων· φοβερὰ ἐμούγκρισεν ὁ Ἄρης
 Μὲ βρυχηθμόν, ὡσὰν μαζῇ ἐννεὰ χιλιάδες
 Ἡ δέκα, ὅταν εἰς βοὴν συνέρχωνται πολέμου.
 Οἱ Τρῶες καὶ οἱ Ἀχαιοὶ ἐπάγασαν συγχρόνως
 Ἐν τρόμου· τόσῳ φοβερὸν τὸ μούγκρισμά του ἦτο!
 Ὡς εἰς τὰ ὕψη ὁ ἄηρ βαθύσκιος μαυρίζει,
 Ἄν μετὰ καύσωνα σφοδρὸν ἐπιφυσήσῃ πνεῦμα·
 Τοιοῦτος καὶ ὁ χάλκινος εἰς τὸν Τυδείδην Ἄρης
 Ἐβράνη, νεφελοσκεπῆς σκαλόνων τὸν αἰθέρα.
 Γοργὰ τὴν ἔδραν τῶν θεῶν, τὸν Ὀλυμπον ἀνέβη,
 Κ' ἐγγὺς προσῆλθε τοῦ Διὸς στενάζων ἐκ καρδίας.
 Τὸ αἷμα τὸ ἀθάνατον τοῦ ἔδειξεν ἀχνίζον,
 Καὶ μετὰ πόνου πτερωτοῦς τοιοῦτους εἶπε λόγους·
 «Ζεῦ πάτερ· δὲν ἀγανακτεῖς εἰς ἔργα τερατώδη;
 »Φρικτὰς πολλαῖς οἱ θεαὶ δειλῶμεν βασάνους
 »Ἀφ' αὐτοῦ μας, τῶν θνητῶν λαμβάνοντες τὸ μέρος.
 »Καὶ ὅλα ταῦτα δια σέ· ἐγέννησες ἀγρίαν,
 »Φρονήρη κόρη, συμφοράς καὶ θλίψεως σκευωροῦσαν.
 »Ὀλ' οἱ ἀθάνατοι, θερρῶ, οἱ ἐν Ὀλύμπῳ ζῶντες,
 »Σὲ ὑπακούουν, κύπτουσιν ὑπὸ τὰ νεύματά σου·

«Αὐτήν μὲ λόγους δὲν κρατεῖς, μὲ βίαν δὲν συστήλεις,
 »Καὶ τὴν ἀφίσεις: — γέννα σου τοιοῦτον εἶναι τέρας.
 »Αὐτὴ καὶ τὸν ἀγέρωχον ἐξώθησε Τυδεΐδῃ
 »Ἀκόμη καὶ κατὰ θεῶν νὰ μαινεται λυσσώδης.
 »Ὀλίγον πρὶν ἐκτύπησε τὴν Κύπριν εἰς τὴν χεῖρα·
 »Κατόπι, κ' ἐναντίον μου ὡς δαίμων ἐπετέθη.
 »Πλὴν τῶν ποδῶν μου μ' ἔσωσε τὸ τάχος· ἔνευ τούτου
 »Νεκρὸς ἐν μέσῳ τῶν νεκρῶν θὰ ἐτηχόμην τώρα,
 »Θνητὸς ἂν ἤμην κ' εἰς πληγὰς ἐνέδιδα σιδήρου.»
 Καὶ ὑποβλέψας ἔκραξεν ὁ Νεφεληγερέτης·
 »Μὴ στέκει, ἀλλοτρίσασθε, καὶ κλαίσα' ἔμπροσθέν μου·
 »Μὲ εἶσαι μισητότερος τῶν ἐν Ὀλύμπῳ ζώντων,
 »Κ' ἔχεις τροφὴν σου ξίφους καὶ πόλεμον καὶ μάχας.
 »Τὸ πείσμα ἔχεις τὸ τραχὺ τῆς φοβερῆς μητρὸς σου,
 »Τῆς Ἥρας, ἣν ἐγὼ κρατῶ καὶ περιστέλλω μόλις·
 »Καὶ τώρα, μὲ τὴν γνώμην τῆς θαρρᾶ πῶς τιμωρεῖσαι.
 »Πλὴν πάλιν δὲν ἀνέχομαι νὰ πάσῃς ἐπὶ πλεόν·
 »Εἶσαι βλαστός μου, κ' εἰς ἐμέ σ' ἐγέννησεν ἐκείνη.
 »Τοιοῦτον τέρας γέννημα θεοῦ ἂν ἦτον ἄλλου,
 »Θὰ ἦσο πέραν πρὸ πολλοῦ καὶ τῶν Τιτάνων ἔτι.»
 Εἶπε, κ' εἰς τοῦ Παιήονος τὸν ἔδωκε τὰς χεῖρας·
 Εἰς ταῦτον φάρμακα γλυκὰ ἐπέθεσεν ἐκείνος
 Κ' οἱ πόνοι ἔπαυσαν· ἄνητὸς δὲν ἦτο νὰ βραδύνη·
 Ὡς ὅταν δάκρυον συκῆς στρεφόμενον εἰς γάλα,
 Τοῦ συμπυκνώνει τὸ ῥευστὸν κ' ἐν ἀκαρεὶ τὸ πῆζει·
 Ὁμοίως θεράπευσεν ἐν ἀκαρεὶ τὸν Ἄρην.
 Ἡ Ἥβη τότε εἰς λουτρὸν
 Τὸν ἔφερε, περικαλλῆ τοῦ ἔβαλε χιτῶνα,
 Κ' εἰς τοῦ πατρὸς του γαυριῶν ἐκάθησε τὸ μέρος.
 Εἰς δὲ τὸ δῶμα τοῦ Διὸς ἡ Ἥρα ἡ Ἀργεῖα
 Καὶ ἡ ἐπίκουρος Παλλὰς ἐπέστρεψαν ὀπίσω,
 Τὴν ἀνδροκτόνον παύσασαι τοῦ Ἄρεος μανίαν.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ

[Μυθιστόρημα Ἀλεξάνδρου Παύσανου].

Επιμέτρηται καὶ ἐκδόθη ἐκ τῆς 1866

II'

Ἡ σύλληψις.

Ἐνωθεὶς αὐτως ἀπροσδοκῆτως καὶ θαυμασίως μετὰ τῆς νεάνιδος, περὶ ἧς τὴν πρῶταν ἀκόμη τοσοῦτον ἐφοβοῦμένην, ἠδυνάτουσαν νὰ πιστεῦσω, ὅτι ἦτο πραγματικὴ τηλεκαύτη εὐτυχία καὶ ἐφανταζόμην ὅτι πάνθ' ὅσα μοὶ συνέβησαν ἦσαν καίγνια, ἕνειρον. Ἡ Μαρία συννοῦς εθεώρει ὅτε μὲν ἐμέ, ὅτε δὲ τὴν ἑδὼν καὶ ἐφαίνετο ὅτι καὶ αὐτὴ δὲν εἶχε συνελθῆ καθ' ὀλοκληρίαν εἰς ἐαυτήν· ἐτηραῦμεν σιγὴν, διότι αἱ καρδίαι ἀμοτέρων ἦσαν καταπεπονημέναι ἐκ τῶν συγκινήσεων. Μετὰ δύο ὥρας ἐφθάσαμεν εἰς τὸ πλησίον φρούριον, τὸ ὅποιον κατείχετο ἐπίσης ὑπὸ τοῦ Πουγάτσεφ. Ἡλλάξαμεν ἵππους, βλέπων δὲ τὴν ταχύτητα, μεθ' ἧς μᾶς ὑπερέτουν καὶ τὸν ὑπέμετρον ζῆλον τοῦ πω-

γωνίου Κοζάκου, δὲν ὁ Πουγάτσεφ εἶχε διωρισμένον φρούραρχον, κατενόησα ὅτι ἕνεκα τῆς φλυαρίας τοῦ ἠνιόχου, μ' ἐξελάμβανον ὡς εὐνοούμενον τοῦ Πουγάτσεφ.
 Ὅτε ἐξεκινήσαμεν πάλιν, εἶχεν ἤδη νυκτώσῃ. Ἐπλησιάσαμεν εἰς πολίχνην, ὅπου, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ πωγωνίου φρουράρχου, εὐρίσκετο ἰσχυρὸν ἀπόσπασμα χωροῦν, ὅπως συνενωθῆ μετὰ τοῦ κυρίου σώματος τοῦ στρατοῦ τῶν ἀνταρτῶν. Οἱ φρουροὶ μᾶς ἐσταμάτησαν καὶ εἰς τὴν φωνήν: Τίς εἶ; ὁ ἠνιόχος ἡμῶν ἀπεκρίθη γεγωνίᾳ τῆς φωνῆς,
 «Ὁ κουμπάρος τοῦ τσάρου, ποῦ ταξιδεύει μετὰ τὴν κυρά του.»
 Παρευθὺς ἀπόσπασμα βώσων οὐσσάρων μᾶς περιεκύκλωσε, φρικώδεις ἐκπέμπον βλασφημίας.
 «Ἐβγα ἔξω, κουμπάρε τοῦ διαβόλου, μοὶ ἐφώναζεν εἰς δασημύσταξ λοχίας τοῦ ἱππικιοῦ. Ὅριστε νὰ πάμε εἰς τὸ φρέσκο καὶ σὺ καὶ ἡ κυρά σου.»
 Κατήλθον τῆς κιβίτικας καὶ ἐζήτησα νὰ μὲ ὀδηγήσωσιν ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν. Ἰδόντες οἱ στρατιῶται ἕνα ἀξιωματικὸν ἔπαυσαν τὰς βλα-

σφημίας των καὶ ὁ λοχίας μὲ ὀδήγησεν εἰς τὸν ταγματάρχην. Ὁ Σαβέλιτις μὲ ἠκολούθει γογγύζων.
 «Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε, κουμπάρος τοῦ τσάρου! Ἀπὸ τῆ βρογῆ ἔστο χαλάξι. Ὁ κύριε καὶ Θεέ μου, πῶς θὰ ἔξυπερδύσωμεν;»
 Ἡ κιβίτικα ἠκολούθει ἡμᾶς βραδέως. Μετὰ πέντε λεπτὰ ἐφθάσαμεν εἰς κατάφωτον οἰκίσκον. Ὁ λοχίας μὲ ἀφῆκεν ὑπὸ φρουρὰν καὶ εἰσηλθεν ἵνα ἀναγγεῖλῃ τὴν σύλληψιν ἡμῶν. Ἐπανελθὼν δὲ παραχρῆμα μοὶ ἀνεκοίνωσεν, ὅτι ἡ ὑψηλὴ εὐγενία τοῦ! δὲν εἶχε καιρὸν νὰ μὲ δεχθῆ, καὶ ὅτι τὸν διέταξε νὰ μὲ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ νὰ τοῦ ὑπάγῃ τὴν κυράν.
 «Τὶ θὰ εἰπῇ αὐτό; ἀνέραξά σφόδρα παροργισθείς ἐτερελλάθη;
 — Δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ εἰξεύρω, εὐγενέστατε, ἀπεκρίθη ὁ λοχίας· μόνον ἡ ὑψηλὴ εὐγενία του διέταξε νὰ ὀδηγήσῃ τὴν εὐγενίαν τῆς εἰς τὴν ὑψηλὴν εὐγενίαν του.»
 Ὄρμησα ἔξω· οἱ φρουροὶ δὲν ἐπρόφθασαν νὰ μὲ κρατήσωσι, καὶ εἰσηλθὼν κατ' εὐθείαν εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἔξ ἀξιωματικῶν τῶν οὐσσάρων ἔπαιζον φαρakά. Ὁ ταγματάρχης εἶχε τὴν θέσιν. Ὅπισσον δ' ἐξεπλάγην, ὅτε μόλις παρετήρησα αὐτὸν κατὰ πρόσωπον καὶ ἀνεγνώρισα, ὅτι ἦτο ὁ Ἰβάν Ἰβάνοβιτς Ζουρίνης, ὁ ὅποιος τόσον καλὰ μὲ ἐξετίναξεν εἰς τὸ πανδοχεῖον τοῦ Σιμβίρακ!
 «Εἶναι δυνατόν, ἀνέραξά· Ἰβάν Ἰβάνοβιτς, σὺ εἶσαι;
 — Ἄ! μπᾶ! ὁ Πιὲτρ Ἀνδρέιτς! Πῶς ἦταν καὶ τοῦτο; Πόθεν ἔρχεσαι; καλῶς ὦρισες, ἀδελφέ; δὲν θέλεις νὰ ποντάρῃς σὲ κανένα χαρτί;
 — Εὐχαριστῶ· διάταξε καλλίτερα νὰ μοῦ δοθῇ κατάλυμα.
 — Τί τὸ θέλεις τὸ κατάλυμα; μείνε εἰς τὸ σπῆτι μου.
 — Δὲν εἰμπορῶ, δὲν εἶμαι μόνος.
 — Ἄ! φέρε καὶ τὸν σύντροφόν σου.
 — Δὲν εἶμαι μὲ σύντροφον· εἶμαι μὲ μίαν κυρίαν.
 — Μὲ μίαν κυρίαν! καὶ ποῦ τὴν ἐψάφρυσες, ἀδελφέ;
 Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Ζουρίνης ἐσύριξε μὲ τρόπον τόσον σκωπτικόν, ὥστε πάντες οἱ λοιποὶ ἀνεκάγχασαν, ἐγὼ δ' ἔστην ὡς ἐνεός.
 «Ἄ! τότε! ἐξηκολούθησεν ὁ Ζουρίνης δὲν γίνεται ἀλλέως, θὰ σοῦ δώσω ἕνα κατάλυμα. Κρίμα ὅμως· θὰ τὸ ρήξναμε ὅξω, καθὼς τὴν ἄλλην φοράν. Ἄ! παιδί, διατί δὲν ἔφεραν τὴν κουμπάραν τοῦ Πουγάτσεφ; Μήπως κάμνει τὰ καλά τῆς; Πῆς πῶς δὲν ἔχει κανένα φόβον, πῶς ὁ κύριος ποῦ τὴν θέλει εἶναι πολὺ καλός, ὅτι δὲν θὰ τὴν πειράξῃ διόλου καὶ συγχρόνως σπρώξῃ τὴν ἀπὸ τοὺς ὄμους.
 1. Τίτλος ἐνωτέρου ἀξιωματικοῦ.

— Τί κάμνεις ἐκεῖ; εἶπον τῷ Ζουρίνη· τ κουμπάραν τοῦ Πουγάτσεφ λέγεις; αὐτὴ εἶναι ἡ κόρη τοῦ λοχαγοῦ Μιρονώφ. Τὴν ἠλευθέρωσα ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τὴν πηγαίνω τώρα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς μου, ὅπου θὰ τὴν ἀφήσω,
 — Πῶς! σὺ λοιπὸν εἶσαι ἐκεῖνος ποῦ μοὺ ἐμήνυσαν, πῶς ἔπιασαν; Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ τί σημαίνει αὐτό;
 — Θὰ σοῦ τὰ εἰπῶ ὅλα ἀργότερα. Ἄλλὰ τώρα, σὲ ἱκετεύω, πρέπει νὰ καθησυχάσωμεν τὴν κόρην, τὴν ὁποίαν οἱ οὐσσάροι σου ἐτρόμαξαν φοβερά.»
 Ὁ Ζουρίνης ἔδωκε παραχρῆμα τὰς δεούσας διαταγὰς. Ἐξῆλθε μάλιστα ὁ ἴδιος εἰς τὸν δρόμον ἵνα ζητήσῃ συγγνώμην παρὰ τῆς Μαρίας διὰ τὴν ἀκουσίαν παρανόησιν, ἧτις συνέβη καὶ διέταξε τὸν λοχίαν νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὸ καλλίτερον κατάλυμα τῆς πόλεως. Ἐγὼ δὲ ἔμεινα νὰ κοιμηθῶ εἰς τὴν οἰκίαν μου.
 Ἐδειπνήσαμεν ὁμοῦ, μείνας δὲ μόνος μετὰ τοῦ Ζουρίνη, διηγήθη μὲ μοῖρα μοὶ συνέβησαν. Μὲ ἤκουσε μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ὅτε ἐτελείωσα, εἶπε σείων τὴν κεφαλὴν:
 «Καλὰ ὅλα αὐτὰ, ἀδελφέ, ἕνα ὅμως δὲν εἶναι σωστό. Τὸ διαβόλο θέλεις νὰ ὑπανδρευθῆς; ὡς τίμιος ἀξιωματικὸς ὡς καλὸς σύντροφος, θὰ σοῦ τὰ εἰπῶ ἐξίστερα. Πίσταυσέ με, σὲ ἐξορκίζω: ὁ γάμος εἶναι τρέλλα. Σοῦ ταιριάζει σένα νὰ φορτωθῆς μία γυναίκα καὶ νὰ κουρᾶς τὰ μωρά; Φασαδέλωσέ τα! Ἄκουσέ με κ' ἐμένα, νὰ χωρισθῆς ἀπὸ τὴν κόρην τοῦ λοχαγοῦ. Ἐκαθάρισα καὶ ἐξησφάλισα τὸν δρόμον τοῦ Σιμβίρακ· στείλέ την αὐρίον εἰς τοὺς γονεῖς σου, μόνην, καὶ σὺ μείνε εἰς τὸ ἀπόσπασμά μου. Δὲν ἔχεις καμμιά δουλειὰ νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς Ὀρρεβούργον. Ἄν πέσης κ' ἄλλη μιὰ φορά ἔστα χέρια τῶν ἀνταρτῶν, δὲν θὰ ἔξυμπλέξῃς ἔτσι εὐκολὰ καὶ πάλιν. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ ἐρωτικὴ τρέλλα θὰ θεραπευθῆ μόνη τῆς, καὶ ὅλα θὰ ἔλθουν δεξιά.»
 Ἄν καὶ δὲν συνεφάνουν καθ' ὀλοκληρίαν μετὰ τὴν γνώμην μου, ὅμως σὺνοίδια, ὅτι τὸ καθήκον καὶ ἡ τιμὴ ἀπῆτουν νὰ μένω ἐν τῷ στρατῷ τῆς αὐτοκρατορίας· ὅθεν ἀπεφάσισα νὰ κολουθήσω εἰς ταῦτα τὴν συμβουλὴν τοῦ Ζουρίνη, δηλαδὴ νὰ πέμψω τὴν Μαρίαν εἰς τοὺς γονεῖς μου καὶ νὰ διαμείνω εἰς τὸ τάγμα μου.
 Ὁ Σαβέλιτις προσῆλθε διὰ νὰ μὲ ἐκδύσῃ. Τῷ ἀνήγγειλα ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐτοιμασθῇ διὰ νὰ αναχωρήσῃ τὴν ἐπαύριον μετὰ τῆς Μαρίας Ἰβανόβνας. Ἄλλ' αὐτὸς ἤρχισε νὰ φέρῃ δυσκολίας.
 «Καλὲ τί λέγεις, αὐθέντα; Πῶς θέλεις νὰ σ' ἀφήσω; ποῖος θὰ σὲ ὑπερετῇ καὶ τί θὰ εἰποῦν οἱ γονεῖς σου;
 Γινώσκων τὴν ἐπιμονὴν τοῦ θεράποντός μου

το δύο στρατιωτικοί,είς στρατηγός προβεδηκός τήν ήλιαν, δψιν έχων ψυχράν και αύστηράν και είς νεαρός άξιωματούχος τών σωματοφυλάκων, τριακοντούτης τό πολύ, έχων έξωτερικόν εύχαρι και άνευμένον πλησίον του παραθύρου, πρό έτέρας τραπέζης, εκάθητο είς γραμματεύς έχων τήν γραφήα επί του ώτός και τό σώμα κεκλιμένον πρός τόν χάρτην, έτοιμος ών να γράψη τήν κατάθεσιν μου.

Ήρχισεν ή ανάκρισις. Ήρωτήθην πρώτον περί του όνόματος και του έπαγγέλματος μου· ό στρατηγός έζήτησε να μάθη αν ήμην υίός του Ανδρέου Πέτροβιτς Γρίνεφ και επί τή καταφατική άπάντησει μου, άνεφώνησεν αύτηρώς :

«Κρίμα, ότι άνήρ τόσον έντιμος έχει υίόν είς τοιούτον βαθμόν άνάξιον αυτού.»

Άπεκρίθην άπαράχως ότι οιασδήποτε και αν ώσιν αι κατ' έμού κατηγορίαί έλπίζω, ότι εύχερός θα τας άναιρέσω δι' ειλικρινούς όμολογίας τής άλλθειας. Ή άταραξία μου τόν δυσηρέστησεν.

«Είσαι θρασύτατος, μοι είπε συνοφρωθείς· τό είξεύρομεν αυτά !»

Τότε ό νεαρός άξιωματούχος με ήρώτησε πώς και κατά τίνα χρόνον εισήλθον είς τήν ύπηρεσίαν του Πουγάτσεφ και όποιαν ύπηρεσίαν επέπληρουν παρ' αυτώ.

Άπεκρίθην μετ' άγανακτήσεως, ότι ών άξιωματούχος και εύπατρίδης, δεν ήτο δυνατόν να ύπηρετήσω τόν Πουγάτσεφ και ότι ούδεμίαν ύπηρεσίαν έξεπλήρωσα παρ' αυτώ.

«Τότε πώς γίνεται, ύπολαβόν είπεν ό στρατοδίκης, ότι αυτόν τόν άξιωματούχον και εύπατρίδην μόνον δεν έπειράξεν ό ληστής, εν ώ πάντας τούς συναδέλφους του άνάνδρωε έδολούφνησε ; Πώς γίνεται ό αυτός άξιωματούχος και εύπατρίδης να διάγη φιλικώς και να εύωχήται μετὰ τών άνταρτών και να λάβη παρὰ του άρχικακούργου δώρα, συνιστάμενα είς μίαν γούναν, ένα ίππον και ήμισυ ρούβλιον ; Πόθεν ή τοιαύτη παράδοξος οικειότης ; και τίνα άλλην έχει βάζει αν μη τήν προδοσίαν, ή τουλάχιστον έγκληματικην και άσύγγνωστον άνενδρίαν !»

Οι λόγοι του άξιωματούχου τών σωματοφυλάκων με προσέβαλον καιρίως και ήρχισα μετὰ ζέσεως τήν άπολογία μου. Διηγήθην πώς έγνωρίσθην μετὰ του Πουγάτσεφ εν τή στέπη, εν καιρῷ χιονοστροβίλου, πώς με άνεγνώρισε και μοι έχρησε τήν ζωήν κατὰ τήν έλυσιν του φρουρίου Βελγογόρσκ. Όμολόγησα, ότι άλλθώς έλαβον παρὰ του σφετεριστού εν τουλούπι και ένα ίππον· άλλ' έπολέμησα μέχρις έχαίτων κατὰ του κακούργου εν τῷ φρουρίῳ Βελγογόρσκ. Τέλος έπεκλήθην τό όνομα του στρατηγού μου, έστις ήδύνετο να μάρτυρήσῃ περί του ζήλου μου κατὰ τήν δεινήν πολιορκίαν του Όρεμ-

βούργου. Ό αύστηρός γέρον έλαβεν εκ τής τραπέζης άνοικτὴν έπιστολήν, ήν άνέγνω μεγαλοφώνως.

«Είς άπάντησιν τής έρωτήσεως τής ύμετέρας έξοχότητος περί του άξιωματούχου Γρίνεφ, όστις κατηγορείται ως άναμιχθείς είς τας ταραχάς και διατελών είς σχέσεις μετὰ του ληστού, σχέσεις καταδικαζόμενας υπό του στρατιωτικού νόμου και άντιβαίνουσας είς τὰ υπό του όρκου έπιβαλλόμενα καθήκοντα, έχω τήν τιμήν να σας άνακοινώσω, ότι ό ειρημένος άξιωματούχος Γρίνεφ ύπηρέτησεν εν Όρεμβούργω από του μηνός Όκτωβρίου 1773 μέχρι τής 24 Φεβρουαρίου ένεστώτους έτους καθ' ήν ήμέραν άπουσίασεν εκ τής πόλεως, μη έπανελθών εκτοτε. Ως δ' έμάθομεν εκ λιποτακτών του έχθρου, μετέβη είς τό στρατόπεδον του Πουγάτσεφ και συνώδευσε αντόν είς τό φρούριον Βελγογόρσκ. Περί τής διαγωγής του όμως δύναμαι...»

Ένταύθα ό στρατηγός διέκοψε τήν άνάγνωσιν και μοι είπεν αποτόμως :

«Αυτιπόν ! τί θα είπης τώρα πρός δικαιολογίαν σου ;»

Θα έξηκολούθουν ως ήρχισα και θα άπεκάλυπτον τίν μετὰ τής Μαρίας συνδέοντά με δεσμόν, μετὰ τής αύτης και τὰ λοιπά ειλικρινείας. Άλλ' αήνης ήσθάνθη άκατάσχετον άηδίαν πρός τούτο. Έσκέρθην ότι αν έλεγον τό όνομα τής ή έπιτροπῆ θα τήν εκάλει να έμφανισθῃ ενώπιόν τής· άναλογιζόμενος δε ότι θα έξέθετον αυτήν, ότι τό όνομα τής θα έδυσημείτο ίσως σκανδαλωδώς υπό τών άνακρινόμενων κακούργων και ότι μάλιστα θα ήρχετο είς άντιπαράστασιν πρός αυτούς, τοσούτον έταράχθην εκ τής φοβερής ταύτης ιδέας,ώστε τὰ έχασα, έφέλλισα μόνον λέξεις τινάς και είτα έσίγησα.

Οι δικασταί μου, οίτινες έφάνιντο, ότι ήκουον τας άπαντήσεις μου μετὰ τινος ευμενείας, ιδόντες τήν ταραχήν μου διετέθησαν αύθις δυσμενώς πρός με. Ό άξιωματούχος τών σωματοφυλάκων πρότεινε να έλθω είς άντιπαράστασιν πρός τόν κυριώτατον κατήγορόν μου. Ό δε στρατηγός διέταξε να προσαγάγωσι τόν χθεσινόν παλιάνθρωπον. Έστρεψα άμέσως τὰ βλέμματά πρός τήν θύραν, άναμένων μετὰ ζωηράς περιεργίας τήν εμφάνισιν του κατηγόρου μου. Μετ' ολίγας στιγμάς ήκούσθη κρότος σιδερών δεσμών και εισήλθεν ό Σβαμπρίνης. Έντύπασιν μοι ένεποίησεν ή άλλοίσις του προσώπου του. Ήτο ώχρός και ισχνός. Ή κόμη του, κατάρμαυρος άλλοτε ως γαγάτης, ήρχιζε να λευκαίνηται. Ή μακρά αυτού γενειάς ήτο άτημέλητος. Έπανέλαθε πάσας τας κατ' έμού κατηγορίας δια φωνής ασθενούς άλλὰ σταθεράς. Ως αυτός έλεγεν είχεν σταλή υπό του

Πουγάτσεφ είς τό Όρεμβούργον ως κατάρμαυρος· εξηρχώμενη καθ' εκάστην μέχρι τής γραμμής τών ακροβολιστών, ίνα διαβιβάσω έγγραφοίς άνακοινώσεσι περί πάντων τών εν τή πόλει συμβαινόντων· επί τέλους συνετάχθην όριστικώς τῷ Πουγάτσεφ συναδεύων αυτών από φρουρίου είς φρούριον, και προσπαθών δια παντός τρόπου να παραδίσπω τούς εν προδοσίῳ συνενόχους μου, ίνα ύποσκελιζω αυτούς εν ταις θέσεσιν αυτών και ίνα έτι μάλλον έπωφελωμαι εκ τών γενναιοδωριών του άνταρτου. Τόν ήκουον μέχρι τέλους εν σιγή, χαίρων ένδομύχως δια τούτο, ότι δεν εξεστόμισε τό όνομα τής Μαρίας. Άρα γε διότι ή φιλαυτία του προσεβάλλετο, άναμνησκόμενου εκείνην, ήτις περιφρονητικώτατα ήρηθήν να τόν δεχθῃ ως σύζυγον, ή διότι υπέκαιεν άκέρμη εν τή καρδιά του σπιθίρη του αισθήματος, έπερ και είς έμέ αντόν επέβαλλε σιγήν ; Όπως αν ή ή έπιτροπή δεν ήκουσε τό όνομα τής θυγατρὸς του φρουράρχου του Βελγογόρσκ. Ούτω δ' έτι μάλλον ενίσχυθη ή άπόφασίς μου, και ότε οι δικασταί με ήρώτησαν αν είχόν τι άντείπω είς τας κατηγορίας του Σβαμπρίνη, περιωρίσθη να δηλώσω ότι άνέμενον είς τήν πρώτην μου κατάθεσιν, και ότι ούδεν είχον να προσθέσω πρὸς δικαιολογησίαν μου. Ό στρατηγός διέταξε να μας άπαγάγωσιν εκείθεν ; Εξήλθομεν δ' άμφοτέρω όμοῦ. Έθεώρουν τόν Σβαμπρίνην άπαράχως, και ούδε λέξιν είπον αυτώ. Εκείνος έμειδίασεν, έπιχαίρων διότι είς τοιαύτην μ' έφερε θέσιν, άνεσήκωσε τὰ δεσμά του και έτάχυνε τό βήμα ίνα προπορευθῃ έμού. Με εκλείσασιν και αυθις εν τή ειρκτῆ και εκτοτε δεν προσεκλήθην πλέον είς νεαν άνάκρισιν.

Όσα μοι ύπολοιπονται να φηγηθῶ τῷ άναγνώστη δεν είδον αυτούς όμματα· άλλὰ τσακίς ήκουσα τήν διήγησιν αυτών, ώστε και αι ελάχισται λεπτομέρειαι ξεμειναν βαθέως έγκεχαρραγμέναί εν τῇ μνήμη μου και μοι φαίνεται ως να ήμην αυτόπτης μάρτυς αυτών.

Τήν Μαρίαν έδέχθησαν οι γονεῖς μου μετ' άνυποκρίτου ευμενείας, ως συνείλιζον οι παλαιοί. Έπελάμβανον δε ως θεϊαν χάριν τήν παρεχόμενην αυτοίς ευκαιρίαν να χαρηγησώσιν άσυλον είς δυστυχῆ όρφανήν. Βαθμηδόν δε τήν ήγάπησαν από καρδίας, διότι αδύνατον ήτο να τήν γνωρίσῃ τις και να μη τήν αγαπήσῃ. Ούδ' αυτός ό πατήρ μου θεώρει πλέον τρέλλαν τόν πρός αυτήν έρωτά μου, ή δε μήτηρ μου μόνον όνειρον είχε τήν ένωσιν του Πετρούτσκα τής μετὰ τής κόρης του λοχαγού.

Ή άγγελία περί τής συλληψέως μου κατετάραξεν άπασαν τήν οικογένειάν μου. Μετὰ τσαούτης όμως άφελείας είχε διηγηθῆ ή Μαρία τήν αρχήν τής παραδόξου σχέσεώς μου μετὰ του Πουγάτσεφ είς τούς γονεῖς μου,ώστε

έχι μόνον ούδῶλως ανησύχησαν, άλλὰ και έγέλασαν εκ καρδίας. Ό πατήρ μου δεν ήθελε να πιστεύσῃ, ότι ήτο δυνατόν έγώ να μετάρχω άτιμου άνταρσίας, σκοπούσης τήν άνατροπήν του θρόνου και τήν εξόντωσιν τών ευγενών. Έπέβαλε τόν Σαβέλιτς είς αύστηράν άνάκρισιν, καθ' ήν ό θεράπων μου όμολόγησεν ότι ό αύθύντης του έδέχθη τήν φιλοξενίαν του Πουγάτσεφ, και ότι ό κακούργος βεβαίως έδειχθη λίαν γενναίος. Άλλὰ ταυτοχρόνως έβεβαίωσε μετ' όρκου, ότι ούδέποτε ήκουσε να γίνηται λόγος περί προδοσίας. Οι γηραιοί γονεῖς μου καθησύχασαν όλίγον και άνέμενον μετ' ύπομονῆς καλλιτέρας ειδήσεις. Ή Μαρία όμως ήτο σφόδρα τεταραγμένη, άλλ' εκ μετριοφροσύνης και περισκέψεως έτήρει σιγήν.

Παρήλθον ούτω πολλαί εβδομάδες. Αήνης ό πατήρ μου λαμβάνει εκ Πετρούπόλεως έπιστολήν του συγγενούς ήμών πρίγκηπος Β. . . , όστις μετὰ τας συνήθεις φιλοφροσύνας, τῷ άνήγγελλεν, ότι αι περί συνενοχῆς μου είς τήν άνταρσίαν ύπόνοιαι άπεδείχθησαν βουαιώταται, προσετίθει δε ότι έπρόκειτο να καταδικασθῶ είς τήν βαρυτάτην τών ποινών, αν μη ή αύτοκράτειρα, αποθλέπουσα είς τας ειλικρινείς ύπηρεσίας και είς τό γῆρας του πατρός μου ήδούκει ναπνεύσῃ χάριν είς υίόν έγκληματίαν· λυτρώσασα δ' αυτόν από ποινῆς άτιματικῆς διέταξε ναποσταλῆ είς τὰ άπώτατα μέρη τής Σιβηρίας, όπως ύποστῆ ίσόθειον έξορίαν.

Ή άπρόσποτος αυτη συμφορά μικρού δειν έθανάτωσε τόν πατέρα μου. Δεν ήτο πλέον άτάραχος ως άλλοτε, ή δε όδύνη του άφρονος συνήθως, εξεχύνετο είς κικρά παράπονα. «Τί ! επανελάμβανεν άδιαλείπτως. Τί ! ό υίός μου έλαβε μέρος είς τήν συνωμοσίαν του Πουγάτσεφ ! Δίκαιε Θεέ ! διατί να μη ήμην άποθάνεις ! Ή αύτοκράτειρα του έχρησε τήν ζωήν, άλλὰ μήπως ήλαττώθη τό κακόν δι' έμέ ; Δεν είναι ό θάνατος όπου με τρομάζει, και ό πάππος μου άπέθανεν επί του Ικρίώματος, υπερασπιζόμενος εκείνο, έπερ ελάτρευεν ένδομύχως !, ό πατήρ μου έθανατώθη όμοῦ με τούς μάρτυρας Βολύνσκη και Χουστσώφ, άλλ' εύπατρίδης να καταπατήσῃ τόν όρκον του, να ένωθῆ μετὰ ληστών και κακούργων, μετὰ δούλων στασιαζόντων. . . αίσχος, αιώνιον αίσχος είς τήν γενεάν μας !» Περίφοβος δια τήν άπόγνωσιν, είς ήν περίεστη ό πατήρ μου, δεν έτόλμα ή μήτηρ μου να κλαίῃ επί παρουσίῳ του και ήγωνίζετο να τόν ένθαρρύνῃ όμιλούσα περί τής άδεδαιώτητος και τής άδικίας τής γνώμης τών πολ-

- 1. Πρόγονός τις του Ποδσκν κατεδικάσθη είς θάνατον επί Πέτρου του Μεγάλου.
- 2. Αρχηγοί του ένδικου κόμματος κατὰ του Βερόν, επί τής αύτοκρατείας Άννης, θανατωθέντες άμφοτέρω βαρβάρως.

τη του κοίτην βαρέλι και να τρέχη; . . . σε καλό σου, παιδί μου!

Ὁμολογῶ ὅτι πρὸς στιγμὴν μετενόησα διὰ τὸ ἀπερίσκεπτόν μου, ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ φανῶ και τόσον ρίψασπις και ἀναλαβὼν πάλιν τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ἰδέας μου λέγω:

— Αἰ, μ' ἀκούς 'σ'δ, τι θὰ σοῦ πῶ; μικρὸ κόπο θὰ κάμωμε, ἀλλὰ καὶ θαῦρωμε.

Ἀκούσασα ἡ γρατὰ ὅτι καὶ θαῦρωμε ἔγειρε ἄλλη τόση.

— Γὰρ λέγε ντὲ, λέγε λοιπόν, εἶπε, στυλωθεῖσα ἐπὶ τοῦ ὀπισθεν αὐτῆς στύλου, ὅστις ὑπεδάσταζε καταπράσινον κληματαριόν.

— Ἀκουσε, τῆς λέγω, θὰ σοῦ προτείνω ἓνα δυνατὸ καρτέρι: τὸ μεσημέρι ὅπου κοιμοῦνται ὅλοι και ἡσυχάζει τὸ χωριὸ και τὰ δὲν ἀκούεται, νὰ παραφυλάξωμε μεις ἀπὸ τὸ πορτάκι στὴ μέση στὰ καλοῦπια ἔχει ἐκεῖνο χαρραμάδες, κάθεται τοῦ λόγου σου μία ὥρα και ἔπειτα γὼ ἄλλη μία, κανείς ἀπὸ ἐκεῖ δὲν μὰς βλέπει και μεις βλέπομε ὅλα ἔτσι λοιπόν καρφώνομα τὰ μμάτια μας 'στὸ κοτέτσι και τότε . . . ὁ διάβολος ὀλαφάνερος νάσαι θὰ τὸν πιάσωμε.

Κατ' ἀρχὰς ἡ γρατὰ, ἡτις ἐκατακίη μὲ παρετήρει, δὲν ἐφάνη τόσον σύμφωνος. . . ἔπειτα ὅμως τὴν ἤκουσα μονολογοῦσαν: «Πέρνω και τὴ βόκα μου γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα και ἂν τῶ-χη ἡ τύχη μου νάγαναντέψω τὸν διάβολο, γραμμένο μου εἶνε. . .» και ἔπειτα: «Ἐλα μὲ κατὰφερες, εἶπε, 'στὴ μία λοιπόν καλὴ ἀντάμωσι».

Ἦτο σχεδὸν μεσημβρία και ἔπρεπε νὰ γευματισώμεν. Μετὰ δὲ τὸ γεῦμα ἐξεκίνησεν ἐκείνη, ἐνῶ ἐγὼ σήραξ ψιθῶν τινα παρὰ τὴν θύραν τοῦ χαμηλοῦ δωματίου κατεκλίθην ἐκεῖ, θέλων νὰ διασκεδάσω μὲ τὴν περιέργειάν της, και βέβαιος ὅτι ὁ διάβολος δὲν θὰ ἐπήδα τὰ. . . καλοῦπια.

Κωμικώτερον στίσιν και σκηνὴν ἐν κωμωδίᾳ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπινοήσῃ τις. Διήρκεσε δὲ τοῦτο ἐπὶ τέταρτον ὥρας, ὅπότε ἀκούω βραγχὴν τινα και ἀδύνατον φωνὴν, ἡτις σὺδὸλως ὠμοίαζε τῇ ἰδικῇ της, και ἐφαίνετο μάλλον ὅτι ἐξήρχετο ἀπὸ στήθη, ἄτινα ἐπίεζεν ὑπὲρτονον βάρους. Ἠγέρθην και ἐστράφην πρὸς τὸ μέρος της, ὅπότε τὴν βλέπω καταπύρφυρον και διὰ παντός σημεῖου και ψόφου ἐλαφροῦ καταγινομένην εἰς τὸ νὰ μὲ καλέσῃ.

Ἀμέσως ἐπλησίασα ἐκείνη δὲ δάκνουσα τὸν λιχανὸν της και:

— Κύττα! μοῦ λέγει. . . Τέταιο δαιμόνιο, μπά, μπά! ποτέ μου. . .

Ἔθεσα τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὴν θυρίδα, και τί νομίζετε ὅτι εἶδον;

Ἦσαν τρεῖς μεγάλοι ποντικοί, ἐξ ὧν ὁ μὲν εἶς ἦτο κατακεκλιμένος ὑπτίος και περισφιγγε διὰ τῶν προσθίων και ὀπισθίων ποδῶν του ὡ-

ὄν, ὅπερ εἶχον θέσει ἐπὶ τῆς κοιλίας του οἱ δύο ἄλλοι, οἵτινες ἐσυρον αὐτὸν ἀπὸ τῶν. . . ὧτων και ἐπροχώρουν σιγὰ σιγὰ, πρὸς ἀκρὰν μὲν εὐχαρίστησιν τοῦ συρομένου ποντικίου, πρὸς ὀλίγην ἐνόχλησιν τῶν συρόντων, και πρὸς ἐκπληξιν ἐμοῦ και τῆς γρατῆς!

— Ταιμουδιὰ, λέγω, νὰ δούμε τί θ' ἀπογεινῇ; Παρετήρουν ὅλονεν και ἐκείνοι ἐπροχώρουν μὲχρι τοῦ τοίχου, ὅπου ἐστάθησαν ἀκριβῶς εἰς μέρος, ἐνθα ὑπῆρχον χόρτα ξηρὰ και ἀχυρα φύρδην μίγδην ἐρριμμένα, ὑπὸ τὰ ὅποια οὐδείς ποτε ὑπώπτευσεν ὅτι ἦτο ἡ φωλεὰ των παρεμέρισαν τότε τὰ χόρτα, ἐκυλίνθησαν τὸ ὦν εἰς τὴν φωλεάν, ἔπειτα κατῆλθον και αὐτοί.

Ἦνοιξα τὴν θυρίδα τότε και ἐπροχώρησα πρὸς τὸν τοίχον μετὰ τῆς ἐκπεπληγμένης γρατῆς ἐφθάσαμεν ἀκροποδητὶ εἰς τὰ χόρτα και διὰ μίης παρεμερίσαμεν αὐτὰ, και. . . ὦ ἐκπληξίς! ἡ φωλεὰ ὠμοίαζε πρὸς τ' ἀτελεύτητα ἐκεῖνα ὑπόγεια τὰ πλήρη βαρελίων οἴνου κατὰ σειρὰν τεθειμένων. Ἐκαστος ποντικίος εἶχε κάμει ὀπήν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐκάστου ὡσοῦ και ἐρρόφα τὸ ζωτικώτερον νέκταρ.

Ἐμέτρησα τὰ κελύφη τῶν ὧν και ἦσαν ὑπὲρ τὰ 40!

Δὲν ἔχω δίκαιον νὰ μὴ ἀπορῶ ἀναγινώσκων εἰς τὸν Λοφονταῖνον ὅτι:

*Les fables ne sont pas ce qu'elles semblent être
Le plus simple animal nous y tient lieu de maître;*
Κ. Α. ΚΑΛΙΟΥΤΖΗΣ.

ΤΑ ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΑ ΔΕΛΤΑΡΙΑ

Τὰ ἐπιστολικά δελτάρια, ὧν ἡ ἐπινοήσις ὀφείλεται ὡς γνωστὸν εἰς τὸν ἐπὶ τῶν ταχυδρομίων ὑπουργὸν τῆς Πρωσίας κ. Στέφαν, ἐξηκολούθησαν καταπληκτικῶς διαδιδόμενα ἀπὸ τῆς ἐν ἔτει 1869 εἰσαγωγῆς αὐτῶν. Ἐν μόνῃ τῇ Εὐρώπῃ σήμερον ἀποστέλλονται κατ' ἔτος ὑπὲρ τὰ 400,000,000 δελταρίων, ἐν δὲ ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς ἡ ἔτησις αὐτῶν κατανάλωσις συμποσοῦται εἰς 280 περίπου ἑκατομμύρια. Ἐν ἔτει 1880 ἐγένετο χρῆσις ἐν μὲν τῇ ἐσωτερικῇ ἀνταποκρίσει τῶν Κρατῶν τῆς παγκοσμίου ταχυδρομικῆς ἐνώσεως ὑπερεπτακοσίων ἑκατομμυρίων ἀπλῶν δελταρίων και 3 ἑκατομμυρίων τοιούτων μετ' ἀπαντήσεως, ἐν δὲ τῇ διεθνῇ ἀνταποκρίσει τὸ ποσὸν τῶν καταναλωθέντων δελταρίων ἀνήλθεν εἰς 18, 500,000. Πρὸς ὁμοίωμορον κατασκευὴν τῶν δελταρίων ὄλων τῶν χωρῶν ἐπρονόησεν ἡ γενικὴ ταχυδρομικὴ σύμβασις ὅρισασα ὅτι τὸ μέγεθος τῶν δελταρίων δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ ὀρισμένον τι μέτρον, ἦτοι 14 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου διὰ τὸ μήκος αὐτῶν και 9 ἑκατοστὰ

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πρίγκηψ τῆς *** προσεκάλεσε τὸν διάσημον ἱατρὸν Φ* εἰς τινα ἀσθενεῖαν τῆς συζύγου του.

— Πρέπει νὰ εἰσθε εὐχαριστημένος, ἱατρε, εἶπεν ἡ Α. Υ., ὅτι σὰς προσεκάλεσα νὰ ἰδῆτε τὴν πριγκηπέσσαν· αὐτὸ θὰ σὰς κάμῃ μεγάλο ὄνομα.

— Ἐὰν δὲν εἶχα ἤδη τὸ ὄνομα, ἀπήντησεν ἡσυχῶς ὁ ἱατρός, δὲν θὰ ἤμην ἐδῶ τώρα.

Ὁ Ἀγαθόπουλος ἀποφασίζει νὰ προσφέρῃ μίαν Κυριακὴν εἰς τὴν οἰκογένειάν του τὴν ἐκτακτον διασκεδάσιν τῆς δι' ἀμάξης περιδιαβάσεως ἐν τῇ πόλει, και πρὸς τοῦτο ἐνοικιάζει ἄμαξαν μὲ τὴν ὥραν.

Ὁ ἀμαξήλατης, ὅμα ἐγκαθιδούθη ἡ οἰκογένεια ἐν τῇ ἀμάξῃ, κινεῖ τοὺς ἵππους του εἰς καλπακμὸν διὰ τῶν ὁδῶν.

— Ἐ, εἰ καὶ μεγάλη φόρα' πῆρες; φωνάζει ὁ Ἀγαθόπουλος πρὸς τὸν ἀμαξήλατην. Κατὰ τοῦ τρέχεις ἔτσι, ἡ ὥρα θὰ περάσῃ πολὺ γρηγορώτερα.

Ἐν τινι σκηνῇ ἰταλικῆς κωμωδίας ὁ Μεζζετίνος ἐμφανίζεται κρύπτων τι ὑπὸ τὸν μανδύαν του.

Ὁ Ἀρλεκίνος τὸν ἐρωτᾷ:

— Τί κρατεῖς αὐτοῦ;

— Ἐνα μαχαίρι, ἀποκρίνεται ἐκεῖνος.

Ὁ Ἀρλεκίνος ἐρωτᾷ και ἀνακαλύπτει μίαν φιάλην. Τὴν ἀρπάζει, πίνει τὸ περιεχόμενον και ἀποδίδων αὐτὴν εἰς τὸν ἰδιοκτήτην λέγει:

— Νὰ, πᾶρ' τὸ θηκάρι!

ΛΑΗΘΕΙΑΙ

Ἄμα ποῦ γένη τὸ κακὸν κ' οὐτ' ἔχει θεραπείαν, ἂν πᾶρης τὴν ἀπόσασιν, ὁ πόνοσ τελεῖται. Τὸ νὰ θρηψῇ ἓνα κακὸν ποῦ πέρασε και πάγει, εἶναι ὁ τρόπος νὰ ζητῆς νίον κακὸν νὰ φέρῃς. Ὅ,τι δὲν ἔχει γλυτωμὸν ἂν σοῦ τὸ παρ' ἡ τύχη, τὴν τύχην τὴν περιγελάει, ὀμοιοῦν ἂν δείξῃς. Ἦνας κλεμμένος ποῦ γελᾷ καὶ ἀπ' τὸν κλέπτην κλέπται· ἂν ὅμως κλαίῃ τοῦ κακοῦ, τὸν ἑαυτὸν του κλέπτει. (Σακκοπεῖρος).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὁ ἐν Σμύρνῃ ὁμογενὴς ἱατρός και φίλος τῆς «Ἐστίας» κ. Μ. Π. Κοσσονῆσ λαβὼν ἀφορμὴν ἐκ τοῦ ἐν τῷ φύλλῳ 410 (σελ. 715) τῆς «Ἐστίας» δημοσιευθέντος ἀνεκδότου περὶ συνειδήσεως τῶν ζῶων κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ Κλαυ-

δὲν ὅλων οὐδαμινού χαρακτηρὸς ὁ ἀνθρωπος ὁ μὴ ἔχων ἓνα τινὰ χαρακτηρὸν.

δίου Βερνάρδου, επιστέλλει ἡμῖν τὰς κατωτέρω περιέργους παρατηρήσεις, δι' ὧν ἐνισχύεται ἔτι μάλλον ἢ ἐκ τῆς παρατηρήσεως τοῦ περιωνύμου Γάλλου φυσιολόγου γνώμη περὶ συνειδησεως τῶν ζῴων.

«Τὴν πρώτην τῆς 8 λήξαντος Ὀκτωβρίου εὐρισκόμενος ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ μου ἤκουσα τὰς ἀγρίαις φωνὰς τῶν τριῶν γαλῶν μου, ἐξ ὧν ἡ πρεσβυτέρα, προμήτωρ ἐνεαέτις, ἦλθε πρὸς ἐμὲ θλιβερῶς νιαουρίζουσα. Ἐγερθεὶς διὰ τὸ ἀσύνηθες τοῦ πράγματός, ἀπετόλην πρὸς αὐτὴν ζητῶν νὰ μαντεύσω τὴν αἰτίαν τῶν φωνῶν τῆς, ὅτε ὀλίγον ἀπωτέρω παρετήρησα καὶ τὴν κόρην τῆς, ἣτις ἀτενίζουσα με ἐφώναζεν ἐπίσης. Προύχωρησα λοιπὸν πρὸς αὐτάς, αὐταὶ δὲ ἐπιστραφεύσαι προσπορεύοντο ὀδηγούσαι με, ἕως οὗ ἐφθάσαμεν εἰς ἕν παραθύρον τοῦ μαγειρείου, ὁπίσθεν τοῦ ὁποίου ὑπάρχει βαθὺς βόθρος τῆς οἰκίας, ἐξ οὗ ἤκούοντο αἱ κλαυθμηραὶ φωναὶ τῆς μικρᾶς ἐγγονῆς καὶ κόρης τῶν δύο γαλῶν, ἣτις ἔτι μάλλον ἐπέτεινε τὰς κραυγὰς τῆς ἅμα ἐνόησεν ὅτι ἐπεχειροῦμεν τὴν ἀνέλκουσιν τῆς. Ἐπειδὴ δ' ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ κατορθώσῃ ἡ ἰδία ἢ τῆ βοήθεια τῶν προγόνων τῆς, ἀνηρτήσαμεν ἀνωθεν τεμάχιον ὑφάσματος, ἐφ' οὗ ἡ γαλὴ ἀνεριχθήθη ἅμα δ' ἀναβῆσαν ἤρχισαν αἱ δύο ἄλλαι νὰ λείχωσιν, ἐκφραζούσαι οὕτω τὴν χαρὰν τῶν ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τῆς. Ἐξετάσας πᾶς ἡ μικρὰ γαλὴ ἔπεσον εἰς τὸν βόθρον ἕμαθον ὅτι ἡ μαγεύρισα ἔρριψεν αὐτὴν ἐκεῖ πρὸς τιμωρίαν ἢ ἐκδίκησιν. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας διέταξα καὶ ἔρριψαν ἐκ νέου εἰς τὸ αὐτὸ μέρος τὴν γαλὴν, καὶ ἀμέσως καὶ αἱ τρεῖς ἤρχισαν τὰς αὐτὰς ὡς πρότερον φωνὰς.»

«Ἴδού δὲ καὶ ἄλλο περιεργότερον ἔτι παράδειγμα. Ὁ πολὺπειρος ἰατρός κ. Μ. Μασγανῆς μοι ἐβεβαίωσεν ὅτι ἐν τῇ ἐπαύλει του εἰς Σιδίκμοι γαλὴ ἔγκυος οὖσα καὶ καταληθθεῖσα ὑπὸ ὠδίνων ἔκειτο χαμαὶ γοερῶς φωνάζουσα. Τοῦτο ἰδούσα ἄλλη γαλὴ προσήλθε καὶ κατακλιθεῖσα κατὰ τὴν αὐτὴν θέσιν ἐνηγαλίσθη τὴν τίτουσαν, καὶ διὰ τῶν ἐμπροσθίων αὐτῆς ποδῶν ἐσφιγγε τὴν κοιλίαν αὐτῆς, ὡσεὶ θέλουσα νὰ διευκολύνῃ αὐτὴ τὸν τοκετόν. Ἐμπληκτός ἐπὶ τούτῳ ὁ κ. Μασγανῆς προσεκάλεσε καὶ ἄλλους, εἰς οὓς ἐπέδειξε τὸ πρωτοφανὲς θέμα γαλῆς καθήκουσα μαίας ἐκτελεύσεως.»

Βραχεῖα διατριβὴ ἐκδοθεῖσα ἐν Λονδίῳ ἐπέρωσεν ὅσα ὁ Δίκιος ἔγραψεν ἄλλοτε περὶ τῶν πτωχῶν τῆς ἀγγλικῆς πρωτεύουσας. Ἐν τοῖς ἀφαστάσι προασταίαις ὑπάρχουσιν ἐτοιμώρροποι καὶ παντάπασιν ἡμελημένοι οἰκίαι, αἵτινες κενοῦνται μὲν ὡς ἀκατοίκητοι, δὲν καταδαφίζονται δὲ, ἀλλ' ἀγοράζονται ὑπὸ κερδοσκόπων, ἐνοικιαζόντων αὐτάς εἰς τὰ περιτρίμματα τῆς

κοινωνίας, κερδαινόντων δὲ 50 καὶ 60 τοὺς 100. Ἡ ἐνθάδε ἐλεεινότης, διαφθορὰ καὶ ἀποκτῆνωσις διεγείρει βδελυγμίαν, συμπάθειαν καὶ αἰσχύνην. Ὁ γάμος εἶνε θεσμὸς ἀγνωστος· ὁ ἐρωτῶν ἀνδρᾶς καὶ γυναῖκα ἀν ἦλθον εἰς γάμου κοινωνίαν κατὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ νόμιμα, καταγελάται ὡς βλάξ. Οὐδεὶς οὐτε ἐπίσταται τί εἶνε νόμιμος γάμος, οὔτε σκέπτεται ἐπὶ τούτου, οὔτε τὸν προσδοκᾷ. Ἡ αἰμομιξία ὑπάρχει συνθησπύστη· οὐδὲν εἶδος κικίας καὶ ἀσελγείας σκανδαλίζει ἔτι τοὺς περιούκους. Τὰ φαυλότατα τῶν κακουργημάτων συζητοῦνται ἢ ἀναφέρονται μετὰ καταπληκτικῆς ἀδιαφορίας. Ἐν ταῖς ἀγυαῖς περιφέρονται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κλέπτει λωποδύται, ἀσέμνα γυναῖκα, καὶ κακοῦργοι δραπετεύσαντες ἐκ τῆς εἰρηκῆς. Ἐν ὁπίαις, ἄς οὐδεμία οὐδέποτε φωτίζει ἡλίου ἀκτίς, συνωστίζονται ἄνδρες, γυναῖκες, παιδία, ἡμίγυμνοι καὶ πάσχοντες ὑπὸ εὐλογίας, κοκκίνων ἐξανθημάτων καὶ ἄλλων μισασματικῶν νόσων. Ἡ ἀποφορὰ εἶνε ἀφόρητος καὶ ἐν ταῖς οἰκίαις καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς. Τόριοι, Οὐγγίκοι καὶ δημοσιογράφοι συμβουλευόμενοι ἀλλήλοις, διὰ τίνος μεθόδου δύναται νὰ ἀρθῇ ἡ τοῦλάχιστον περισταλῆ κακίαν, ἀτιμάζον τὴν πλυσιαωτάτην τῶν πόλεων τῆς ὑψηλίου· παρασκευάζει δὲ καὶ ἡ κυβέρνησις οἰκετὸν νομοσχέδιον.

Τὰ καθ' ἑκάστην εἰς Λονδίον ἀφικνούμενα τηλεγραφήματα συνεποσύντο ἐν ἔτει μὲν 1870 εἰς 12,000, ἐν ἔτει δὲ 1883 εἰς 50,000. Ὁ δ' ἀριθμὸς τῶν ἐντὸς τῆς πόλεως διαβιβασθέντων τηλεγραφημάτων, ἀπὸ μιᾶς αὐτῆς συνοικίας εἰς ἄλλην, ἀνῆλθε κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπὸ 460 εἰς 6,000 καθ' ἡμέραν.

Ἐν ἔτει 1882 ἰδρύθησαν ἐν Μεγάλῃ Βρετανίᾳ 1561 μετοχικαὶ Ἐταιρίαι ἔχουσαι ὀνομαστικὰ κεφάλαια ἐν ὧν 254,244,331 λιρῶν στερελινῶν.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἐξάλειψις τῶν ἐξ ἑλαίου κηλίδων ἐπὶ χάρτου.

Ἐάν ἐπὶ φύλλου χάρτου ἐγγράφου ἢ ἐπὶ φύλλων βιβλίου πέσῃ ἑλαϊνὸν, δύνασθε ν' ἀφαιρέσητε τὰς κηλίδας, ἀν ἀναμίξητε σάπωνα ἢ καὶ ἄπλου σαπωνόνερον μετὰ τετριμμένης κρητῆδος (τιμπισίρι) καὶ τὸν ἐκ τῆς ἀναμίξεως ταύτης πηλὸν οὐχὶ πολὺ πυκνὸν θέσετε ἐπὶ τῆς κηλίδος καὶ ἀφήσετε μέχρις ἀποξηράνσεως. Ἐἴτα ἀφαιρέτε διὰ μαχαίριου καὶ ἀπυλύνετε τὸ μέρος διὰ θερμοῦ ὕδατος.